

KELENYI BÉLA

Firenzei séták

négypárevezős hajó fordul át
 az Arnón két galamb szárnyal
 felette a Ponte Vecchión szinte
 senki az egész városban teljes
 nyugalom van a Dávid szobor
 talpig fekete lepelbe burkolva
 áll déli szélben a Piazza della
 Signorián apró kék és sárga
 szalagcsonkok repesnek rajta

*

Isten néha csak úgy leül a Santo
 Spirito téren a templomhoz vezető
 lépcsőre és lélegzetvisszafojtva
 figyeli egy rozsdabarna hátú kis
 veréb zuhanórepülését hogy
 ellopja a turisták szendvicséből
 kipottyant morzsát az acélkék
 szárnyú nehézkes galamb elől

*

a Campanile harangja minden
 reggel kongó ütésekkel veri szét
 a csendet és a Battistero kapuján
 újra meg újra megteremti Ádámot
 és Évát az Úr hogy aztán újra meg
 újra kiűzze őket a Paradicsomból

*

mi más köthetné össze Elizabeth Barrett Browning
 fehér márványsírját az angol temetőben és a Casa
 Guidit ahol 1847 és 1861 között élt a Pitti-palota
 déli végéhez közel eső Piazza San Felice 8. szám
 alatt mint a kisgyermek hangja akit az ablaka alatt
 hallott énekelni arról hogy *O bella libertà, O bella!*

amihez képest minden olyan mint Júlia vályúnak
nevezett márvány szarkofágja Veronában *As void
as that is, are all images* vagyis amilyen üres olyan
üres minden kép mint az eltűnt és elveszett remény

*

ugyanúgy taposok végig a Santa Maria Novella
padlózatába süllyesztett régi sírokra faragott már
majdhogynem simára csiszolódott halottain mint
egy keleti barbár aki rablott kincsekkel robog át
a gazdag városokon hogy soha többé vissza ne
térjen onnan ahol nincs történelem csak háború

*

addig böngészni az Arno
hídjának korlátjára vésett
üzeneteket amíg teljesen
át nem melegít a nap

*

olyan kecsesen villózik a víz
az alkonyati Arnón mintha csak
Donatello szürke kőből faragott
angyala a közeli Santa Croce
templomban rebbentette volna
meg szárnyát és a Szűz hajáról
az aranyozás a folyóba pereg

*

A Via dell'Erta Canina kanyarulatában
mindig ugyanaz az oroszlán ül az egyik
kapufélfán és a másikon még mindig két
mancs maradványai őrzik úgy a kaput
mint a levele-még-mindig-nincsen fa ami
már nyolc éve is itt állt ugyanezen a lefelé
vezető úton a fal mögött amikor éppen erre
indultunk vissza a város irányába és nem
tudtuk hogy eltévedtünk vagy még mindig
a helyes irányban tartunk még úgy is akkor
is ha útközben már minden megváltozott

*

a már szinte kényelmetlenül szűk Via di San Niccolón sétálva csak véletlenül vettük észre az olasz nyelvű emléktáblát egy máskülönb jellegtelennek kinéző ház kapuja fölött arról hogy a fennkölt és spirituális filmek rendezője a Firenzébe száműzött Andrej Tarkovszkij élete utolsó éveit ebben a házban töltötte mint a város vendége és díszpolgára az ajtón a levélszekrény bedobója alatt még egy kis névtábla *Tarkovskij* felirattal akár be is csengethetnék ide mondtam magamban mert akkor már napok óta csak azon gondolkodtam hogy 36 évvel ezelőtt előre látta mindazt ami most éppen történik és hogy meg ne történjen saját magát ajánlotta fel égőáldozatul